

# РЕШЕНИЕ

№ 2639

гр. Пловдив, 23.12.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XV ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,** в  
публично заседание на първи декември през две хиляди двадесет и първа  
година в следния състав:

Председател: Христо Г. Иванов

при участието на секретаря Петя Д. Мутафчиева  
като разгледа докладваното от Христо Г. Иванов Гражданско дело №  
20215330109495 по описа за 2021 година

Ищецът Л. О. Л. е предявил срещу „Сигурен Текнолоджис“ ЕООД иск с  
правно основание чл. 224, ал. 1 КТ, с който се претендира ответното  
дружество да бъде осъдено да заплати на ищеца сума в размер от 2 372, 04  
лв., представляваща обезщетение за 18 дни неизползван платен годишен  
отпуск за периода на действие на сключения между страните трудов договор (  
\*\*\*\*.), ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на  
подаване на исковата молба в съда / 09.06.2021г./ до окончателното ѝ  
изплащане.

В исковата молба се излагат съображения, че между страните е  
действало трудово правоотношение, учредено с трудов договор №\*\*\*\*г., по  
силата на който ищецът е заемал длъжност „\*\*\*\*\*“. Изтъква се, в трудовия  
договор е посочено, че ищецът има право на 10 дни платен годишен отпуск,  
която клауза е недействителна, доколкото противоречи на чл. 155, ал. 4 КТ,  
разписваща минимум от 20 дни платен годишен отпуск. Предвид това, то  
следва да бъде съобразено не разписаното в трудовия договор, а императивно  
определения в закона минимум от дни, които следва да се предоставят на

работника като платен годишен отпуск. Сочи се, че правоотношението между страните е прекратено считано от 15.01.2021г., но и към настоящия момент ответното дружество отказва да заплати полагащото се на ищеца обезщетение за неизползваните дни платен годишен отпуск. Предвид изложеното, претендира се ответното дружество да бъде осъдено да заплати горепосочената сума. Претендират се и разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на искова молба от ответната страна. Искът се оспорва по основание. Изтъква се, че всички дължими обезщетения на ищеца са заплатени към момента на прекратяване на трудовия договор. В тази насока, в заповед № \*\*\*\*г., с която се констатира прекратяването на трудово правоотношение ( предвид изтичане на срока на предизвестieto) е отразено, че работникът няма неизползвани дни платен годишен отпуск, както и че не му се дължи обезщетение при прекратяването на трудовия договор. В цитираната заповед е посочено и че работникът няма претенции към работодателя във връзка с трудовото правоотношение и неговото прекратяване. Заповед № \*\*\*\*\* е подписана лично от работника. Предвид това се поддържа, че всички последици свързани с прекратяването на трудовото правоотношение между страните са уредени. Моли се, така предявеният иск да бъде отхвърлен. Претендират се разноски.

**Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, счита за установено следното от фактическа и правна страна следното:**

Предявен е осъдителен иск с правна квалификация чл. 224, ал.1 КТ.

Безспорно по делото е, че между страните е действало трудово правоотношение, учредено с трудов договор № \*\*\*\*., по силата на който ищецът е заемал длъжност „\*\*\*\*”. Определено е работно време на 4 часа. Трудовото правоотношение е прекратено считано от 15.01.2021г. с изтичането на месечно предизвестие.

Доказването на ползвания платен годишен отпуск като положителен факт, който изключва вземането по чл. 224 КТ, е в тежест на работодателя, а той може да я проведе с помощта на всички доказателствени средства. /Решение № 188 от 16.03.2021 г. по гр. д. № 4473 / 2019 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. отделение/ По въпроса може ли платеният годишен отпуск да се ползва без подаване на писмена молба и без издаване на

писмено разрешение /заповед/ от работодателя , въпреки изричната разпоредба на чл.173 ал.1 КТ следва да се изтъкне установеното в практиката на ВКС разбиране,че липсата на писмена заповед или разрешение по смисъла на чл. 173, ал.1 КТ е в нарушение на Кодекса на труда и евентуално основание за търсене на дисциплинарна отговорност за неявяване на работа, в които случаи дори начисляването и получаването на възнаграждение като за разрешен платен годишен отпуск не заместват разрешението на работодателя за ползването на отпуска./ Решение № 188 от 16.03.2021 г. по гр. д. № 4473 / 2019 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. отделение/Освен това няма никакво правно значение на какво основание и по какви причини /субективни или обективни/ не е ползван платеният годишен отпуск. В конкретиката на случая работодателят не установи ищецът да е ползвал платения си годишен отпуск, както и заплащането му.

От приетото по делото заключение по изготвената ССчЕ се установява, че за периода от 12.02.2020г.- 15.01.2021г., при оставащи 18 дни платен годишен отпуск, обезщетението дължимо на ищеца възлиза на сума в размер от 2134, 84 лв.

Съдът кредитира заключението на вещото лице, доколкото в същото ясно и точно са посочени дните неизползван от ищеца отпуск за процесния период, като е отразена и съответно дължимата сума за неизползваните дни.

Според чл. 23, ал. 2 НРВПО работникът и служителят, който работи през част от законоустановеното работно време (непълно работно време), има право на платен годишен отпуск *„пропорционално на времето, което му се признава за трудов стаж“*. Разпоредбите на чл. 355, ал. 2 КТ и чл. 9 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж предвиждат, че за един ден трудов стаж се признава времето, през което работникът или служителят е работил най-малко половината от законоустановеното за него работно време за деня по едно или няколко трудови правоотношения. Следователно, ако работното време е непълно, но е поне половината от установеното редовно работно време (в общия случай - 8 часа), то се признава за пълен трудов стаж, поради което няма промяна и в минималния размер на отпуска. Същият ще се изчислява пропорционално, само ако работникът или служителят работи по-малко от половината от законоустановеното за него работно време за деня (например по 2 часа на ден), което означава, че в случая ищецът е имал право на 20 дни платен годишен отпуск.

От всичко гореизложено следва, че предявения иск следва да се уважи до размера на 2134, 84 лева.

*По предварителното изпълнение на решението:*

Разпоредбата на чл. 242 ал. 1 от ГПК предвижда постановяване на

предварително изпълнение на решението, когато се присъжда издръжка, възнаграждение и обезщетение за работа. Законодателят не е изброил конкретно кои обезщетения за работа подлежат на предварително изпълнение, поради което следва да се приеме, че такива са всички вземания с характер на обезщетение, които възникват за работника във връзка с изпълнението на неговите трудови функции и работния процес. Вземанията по чл. 242 ал. 1 от ГПК, за които е предвидено предварително изпълнение, са от категория, обезпечаваща посрещане на ежедневни нужди, свързани с нормалното съществуване на индивида. Именно предвид това, процесуалният закон разписва, че съдът допуска служебно предварително изпълнение на решението и това принудително изпълнение не може да бъде спряно дори и при представено обезщетение за вискателя */Определение № 9 от 2011 г. по ч.гр. д.№ 658/2010 г., Г.К., IV ГО на ВКС/*. Съобразно гореизложеното, то следва да се допусне предварително изпълнение на решението в частта, с която в полза на ищцата е присъдено обезщетение по чл. 224, ал. 1 КТ.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78 ал. 1 ГПК, ищецът има право да бъде възмезден за сторените разноски в настоящото производство. Ищецът е сторил разноски за процесуално представителство в размер от 415 лв. /договор за правна защита и съдействие- л. 62/, като съобразно уважената част от исковете, ответното дружество следва да й заплати сума в размер от 397, 63 лв.

Съобразно изхода на спора и на основание чл. 78 ал. 3 ГПК в полза на ответника също се поражда право да бъде възмезден за сторените разноски в настоящото производство, но ответната страна не е представила доказателства за извършени такива.

Доколкото ищецът е освободен от заплащане на такси и разноски в производството, следва на основание чл. 78 ал. 6 ГПК, вр. чл. 3 Тарифа за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, ответникът да бъде осъден да заплати сума в размер на 186,42 лева, представляваща дължима държавна такса върху уважените част на иска в настоящото производство и разноски за изготвената първоначална ССЧЕ.

Така мотивиран, съдът

## РЕШИ:

**ОСЪЖДА** „Сигурен Текнолоджис“ ЕООД, ЕИК 203722796 да **заплати** на Л. О. Л., \*\*\*\* \* следните суми: на основание чл. 224, ал. 1 КТ **сума в размер на 2134, 84 лв.**, представляваща обезщетение за 18 дни неизползван платен годишен отпуск за периода на действие на сключения между страните трудов договор (\*\*\*\*, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда / 09.06.2021г./ до окончателното ѝ изплащане.

**ОТХВЪРЛЯ** иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ за разликата от 2134, 84 лв. до пълния претендиран размер от 2 372, 04 лева , като неоснователен.

**ОСЪЖДА** „Сигурен Текнолоджис“ ЕООД, ЕИК 203722796 да **заплати** на Л. О. Л., \*\*\*\*\* на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сума в размер от 197,63 лв., представляваща сторени разноси в рамките на настоящото производство, съобразно уважената част от исковете.

**ОСЪЖДА** на основание чл. 78, ал. 6 ГПК „Сигурен Текнолоджис“ ЕООД, ЕИК 203722796, да **заплати в полза на Държавата- бюджет на съдебната власт, по сметка на РС- Пловдив сума в размер от 186,42 лева**, представляваща дължима държавна такса и разноси в производството.

*ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението досежно присъдената сума за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.*

**Съдия при Районен съд – Пловдив:** \_\_\_\_\_/п/\_\_\_\_\_